

Metoda Lidia Vianu

Volumul 5

Subiecte date la examenul de admitere 1974-1990.

Traduceri cu cheie.

Învățați inteligent
Învățați gramatică

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<https://editura.mttlc.ro/>

2021

Universitatea din București

Lidia Vianu

Director

ISBN 978-606-760-190-9

© Lidia Vianu

© Universitatea din București

Specialist IT: Cristian Vișea.

Corectură: Camelia Băluță, Laura Elena Dobrin,
Andra Păuna.

Volumul 5. Subiecte date la examenul de admitere 1974-1990.

1

Învățați inteligent
Învățați gramatica

Am numit ciclul **Metoda Lidia Vianu** pentru câteva motive care îl deosebesc de alte manuale contemporane: are o abordare contrastivă [adică **explică românului cum diferă limba engleză de limba lui maternă**], și își **bazează predarea pe narațiune și personaje hazlii**. Ceea ce pare neobișnuit, absurd, în propozițiile mele, facilitează procesul de **memorare a situației** – lucru foarte important și rar luat în considerație.

Volumele acestea nu sunt simple manuale de predare, ci de **exersare și verificare**. Se poate lucra după ele cu profesor, sau numai cu cheia, individual. Ele au scopul de a integra gramatica engleză în gândirea unui român, folosind nu doar exersarea traducerii, ci și conversația/vorbirea. Tocmai de aceea toate propozițiile au un miez narativ, pentru ca profesorul să poată pune întrebări, să discute datele povestirii, să ceară elevilor/studenților să scrie alt final, altă poveste, cu aceleași timpuri, substantive, adjective, etc.

Volumul 5. Subiecte date la examenul de admitere 1974-1990.

2

Am evitat voit explicațiile teoretice directe. Ele apar în scheme practice, și sunt aplicate în toate cele șapte volume. Am adăugat sistematic gramaticii **liste de cuvinte**, pentru a îmbogăți vocabularul cursantului. Aceste cuvinte se repetă de câteva ori în întregul manual.

Am ales să pun **cheia în paralel cu propoziția de tradus** pentru că, dintr-o foarte lungă experiență, știu două lucruri. În primul rând, cursantul contemporan nu mai are răbdare să caute cuvintele noi, așa că îl ajut să le memoreze fără să se întrerupă pentru a căuta în dicționar. În al doilea rând, e anevoios să caute traducerea corectă la sfârșitul cărții, și este important să corecteze fiecare propoziție de îndată ce a fost tradusă, pentru ca metoda să aibă efect. O situație gramaticală este cel mai adesea tratată de mine în mai multe propoziții una după alta.

Toate cele șapte volume au aerul unui caiet dictando vechi. Am păstrat liniile ce despart paragrafele, ca să dau cărții statutul ei de metodă retro, dar și ca să ne concentrăm pe conținut. TOTAL LIPSITE DE IMAGINI, în mod voit, ele completează cultul jocului din metoda comunicativă cu învățarea prin **înțelegere și gândire**.

Volumele 1, 2. Engleza de la 7 la 77 de ani, în două părți. **Întâmplări cu timpuri**. Traducere cu cheie.

Volumele 1 și 2 [inedite] exersează **timpurile verbale**, în propoziții sau contexte mai ample. Fiecare timp are secțiunea lui. Timpurile sunt plasate în mai multe povestioare cu haz, cu scopul de a ajuta memorarea folosirii timpului respectiv, dar și de a educa engleza vorbită. Elevii trebuie puși să repovestească, să schimbe elementele narațiunii, dar să nu se abată de la timpul studiat.

Volumul 3. Ora de engleză. Traduceri și povestiri. Cu cheie.

Volumul 3 [mult schimbat, după publicările anterioare din anii 1990], este dedicat folosirii amestecate a timpurilor [care în primele două volume sunt în cea mai mare parte separate pe secțiuni].

Volumul 4. Admiterea la Engleză. Traducere gramaticală. Cu cheie.

Volumul 4 este fosta *Engleză cu Cheie*, foarte mult schimbată. Volumul pregătește pe oricine are de dat un examen la limba

Volumul 5. Subiecte date la examenul de admitere 1974-1990.

3

engleză [admitere la liceu, universitate, teste de toate felurile]. Este o trecere în revistă a problemelor gramaticale care trebuie predate în paralel cu româna, pentru ca toți cursanții să înțeleagă logic în ce fel diferă limba engleză de limba română. Textele literare din ultimul capitol au ca scop să atragă tuturor atenția că niciodată nu traducem cuvânt cu cuvânt, ci traducem sensul.

Acest volum a format multe generații de profesori. Deși scris prin anii 1980, el nu a putut apărea decât după 1990, când distribuția prin intermediul librăriilor încă mai funcționa în toată țara. Texte cu haz și narațiune [foarte importantă este narațiunea pentru a educa logica englezei vorbite], nu erau pe piață, așa că ani de zile s-a stat la coadă la librărie pentru carte, și mulți dintre cei care aveau să ajungă profesori de engleză au început cu acel manual. Cred că a fost unicul bestseller pe care l-am scris.

Volumul 5. Subiecte date la Admitere 1974-1990. Cu cheie.

Volumul 5 cuprinde subiectele date la examenul de admitere la Facultatea de Engleză din București sub comunism, când competiția ajungea și la 10 candidați pe loc. Le-am păstrat și a venit vremea lor: sunt texte cu dificultăți gramaticale ținute pe diferențele dintre engleză și română. Aceste texte arată și ele că inteligent este să traduci sensul, nu cuvântul.

Volumul 6. Student la Engleză. Traducere gramaticală. Cu cheie.

Volumul 6 [republicat într-o formă modificată aproape total, reasezată în pagină și enorm adăugită, ca și toate celelalte volume retipărite] este o combinație de traducere și „multiple choice”, pe trei coloane]. Ea a apărut pe hârtie tot în anii 1990, într-o formă care diferă mult de volumul de față. Acest volum se adresează **studenților avansați**, și acoperă la un nivel avansat gramatica și listele de cuvinte, adăugând o dificultate în plus: alegerea soluției corecte din trei variante, dintre care, intenționat, două seamănă mai bine cu româna, dar nu se pot folosi în engleză.

Volumul 7. Examen la Gramatica engleză. Traducere cu cheie.

Volumul 7 [inedit] cuprinde texte narrative mai scurte ori mai lungi, cu probleme complicate de gramatică, și se adresează studenților la engleză, profesorilor de engleză, cursanților care au deja o bază gramaticală și lexicală solidă. Scopul lui este să arate

studentului cum să ocolească multele **capcane ale limbii engleze**.

Toate cele șapte volume se adresează **cursanților de toate vârstele**, celor care știu românește și au măcar cunoștințe minime de limba engleză.

Acest gen de manual cu aspect de caiet și total lipsit de poze, care este, însă, plin de haz și întâmplări, e oarecum unic pentru moment. Eu nu descopăr America: nu fac decât să merg pe linia profesorilor mei, și mai ales a Profesorului Levițchi. Propun aici un ciclu de volume sobre, pentru elevi care știu mai mult decât să se uite la o poză: un manual care să se înscrie în tradiția anglisticii românești.

21.12.2021

Lidia Vianu

Link comun: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-7-volume.html>

Volumul 1: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-1.html>

Volumul 2: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-2.html>

Volumul 3: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-3.html>

Volumul 4: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-4.html>

Volumul 5: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-5.html>

Volumul 6: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-6.html>

Volumul 7: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-7.html>

Metoda Lidia Vianu

volumul 5

**Subiecte date la examenul
de admitere 1974-1990.**

Traduceri cu cheie.

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

<https://editura.mttlc.ro/>

2021

Universitatea din București

1

Deși în ultima vreme orbise aproape de tot, bătrâna se uită spre cer, încercând să-și dea seama dacă cumva are să plouă.

— Mamă, stai acasă, încercă s-o convingă Emilia, dar Ana se prefăcu că n-o aude.

— Ține-ți gura.

În fiecare joi se ținea târg la Târnăuțeni, unde se puteau vinde și cumpăra cele mai felurite lucruri.

Până la marginea satului putură merge în voie, dar acolo se făcuse înghesuială; un car se răsturnase, omul pusese căruța de-a curmezișul și nu voia să lase pe nimeni să treacă până când nu și-o încărca la loc.

[Titus Popovici]

Although she had gone almost completely blind of late, the old woman looked at the sky, trying to realize if it was going to rain.

“Stay at home, mother,” Emilia tried to persuade her, but Ana pretended not to hear.

“Shut up.”

There was a fair in Târnăuțeni every Thursday: one could buy and sell all sorts of things there.

The road was clear up to the end of the village, where a crowd had gathered. A cart had been overturned: the man had placed it across the road, and would allow nobody to pass till he had loaded it again.

We drove fast when we were over the bridge and soon we saw the dust of the other cars ahead down the road.

The road curved and we saw the three cars looking quite small, the dust rising from the wheels and going off through the trees. We caught them and passed them and turned off on a road that climbed up into the hills.

Driving in convoy is not unpleasant if you are the first car and I settled back in the seat and watched the country.

We were in the foot-hills on the side of the river and as the road mounted there were the high mountains off to the north with snow still on the tops.

I looked back and I saw the three cars all climbing, spaced by the interval of their dust.

We passed a long column of loaded horses, the drivers walking along beside them.

[Ernest Hemingway: *A Farewell to Arms*]

Am trecut podul în viteză. La scurt timp după aceea, am văzut drept înaintea pe drum mașinile care stârneau praful cu roțile lor.

Drumul cotea. Am văzut cele trei mașini, care păreau foarte mici. Praful stârnit de roțile lor urca printre copaci.

Le-am ajuns din urmă, le-am depășit, și am luat-o pe un drum care urca pe dealuri.

Dacă ești în prima mașină, nu e neplăcut să mergi în convoi. M-am lăsat pe spate în scaun și am admirat ținutul.

Eram pe dealurile de la poale, pe partea cu râul. Pe măsură ce urca drumul, se vedeau departe în nord munții înalți, care aveau încă zăpadă pe creste.

M-am uitat în urmă, și am văzut toate trei mașinile, care urcau, despărțite de praful dintre ele.

Am trecut pe lângă un șir lung de cai încărcați, pe lângă care stăpânii mergeau pe jos.

Trei zile și trei nopți am stat lângă ea.

L-aș fi adus pe Bădia s-o vadă, dar Bădia plecase, nu mai trăia în sat cu noi, stătea la băieți, în București, ce-i păsa lui chiar dacă o vedea și ce-i mai putea face?

L-aș fi adus s-o vadă și i-aș fi spus:

— Uite, Bădie, uite ce-ai făcut...

Și l-aș fi lăsat să se întoarcă la București.

Dacă i-aș fi spus ei, ea n-ar fi vrut.

Și nu știu nici el dacă ar fi venit, pentru că nu știu, din ei doi, care se simțea mai înșelat în dorințele și speranțele lui, ba mă tem că Bădia era mai supărat pe Adela, decât Adela pe el.

Și i-am spus și de ce.

I sat by her side for three days and three nights.

I could have brought Bădia to see her, but Bădia had gone away, he no longer lived in our village: he lived in Bucharest with his sons. Anyway, he would not have cared, even if he had seen her, and he couldn't have done anything for her any more.

I would have brought him, and I would have told him:

"Look Bădie, look what you have done..."

And I would have let him go back to Bucharest.

Had I told her about that, she would not have agreed.

Besides, I wonder if he would have come. I really don't know which of them felt more betrayed in his wishes and expectations. Actually, I am afraid that Bădia was angrier with Adela than Adela was with him.

And I also told her why.

And now again I was busy looking about me, for we were quite clear off Piccadilly Market, and were in a region of elegantly-built, much ornamented houses, which I should have called villas if they had been ugly and pretentious, which was very far from being the case.

Each house stood in a garden carefully cultivated, and running over with flowers.

The birds were singing their best amidst the garden-trees, which seemed to be all fruit-trees.

There were a great many cherry-trees, now all laden with fruit; and several times as we passed by a garden we were offered baskets of fine fruit by children and young girls.

Amidst all these gardens and houses it was of course impossible to trace the sites of the old streets; but it seemed to me that the main roadways were the same as of old.

[William Morris: *News from Nowhere*]

Și iată-mă din nou preocupat să mă uit în jur: ieșiserăm din Piccadilly Market, și ne aflam într-o zonă cu case elegant construite și bogat ornamentate, pe care le-aș fi descris ca vile dacă ar fi fost urâte și pretențioase, ceea ce era, însă, foarte departe de adevăr.

În jurul fiecărei case era câte o grădină îngrijită, plină cu flori.

Păsările se-ntreceau în cânt prin pomii din grădini, care păreau să fie toți pomi fructiferi.

Erau o mulțime de cireși încărcăți de rod. În câteva rânduri, așa cum treceam pe lângă câte o grădină, copii și fete tinere ne-au oferit coșuri cu fructe îmbietoare.

Printre toate aceste grădini și case, era, firește, cu neputință să recunoști locurile pe unde fuseseră cândva vechile străzi, dar eu am avut impresia că drumurile principale erau la fel ca odinioară.

Vorbeam de mama.

Știu, bunăoară, că pe la sfârșitul lui '49, de o mie opt sute vorbesc, se-nțelege, când a fost revoluția din Transilvania, și ea avea vreo șapte ani, nu mai mult, a adăpostit, fără să întrebe pe nimeni, un om.

A văzut seara un om „bolnav”, spunea ea, mergând pe lângă ziduri.

Era la fereastră și l-a văzut ascunzându-se în umbra casei lor.

Știa că taică-său e plecat, știa că bunica are treabă în bucătărie.

A coborât scara, a ieșit prin gang – poarta cea mare nu se mai închidea ca pe vremea bunicului – și l-a adus în casă, l-a ascuns în odaia ei.

Nu știa cine e, și, de-ar fi știut, n-ar fi înțeles.

Era un om bolnav și fără acoperiș, atât pricepea.

Și pricepuse încă ceea ce o rugase el: să nu spună nimănui nimic, până se va întări el și va putea pleca.

I was talking about my mother.

For instance, I know that, at about the end of '49 – I mean 1800, of course – the revolution in Transylvania took place. She can't have been older than seven at the time when, without asking anyone, she sheltered a man.

She said that she had seen a “sick” man walking along the walls in the evening.

She was at the window, and she saw him hiding in the shade of their house.

She knew that her father was out. She knew that her grandmother was busy in the kitchen.

She climbed down the stairs, she went out through the gangway – they no longer used to lock the large gate as they did when her grandfather was alive – and she brought him into the house, hiding him in her room.

She had no idea who he was, and, even if she had known, she would not have understood.

He was a sick man who had nowhere to go: that was all she could understand.

She had also understood what he had asked her: not to tell anybody anything until he had recovered and could go away.

Having finished a play, the first thing B. Shaw did was to read it to a selected group of personal friends.

Next he read it to the company engaged to perform it.

His readings were extraordinarily vivid.

He had an exceptional dramatic sense; each character was carefully differentiated, and he could maintain the voice specific to each right up to the end of the play, without the least suggestion of effort; he was never monotonous; he used no gestures, getting his effects only by the tempo and moderation of his voice; and he never seemed to strike a false note, his intonations exactly expressing the mood and meaning of the speaker.

Such was the effect of his reading that it would have made a bad play appear good; but it discouraged the more modest actors, who knew that they could never play their parts as well as he had read them.

[Hesketh Pearson: *Bernard Shaw: His Life And Personality*]

Atunci când termina de scris o piesă, primul lucru pe care îl făcea B. Shaw era s-o citească unui grup restrâns de prieteni apropiați.

După aceea, o citea trupei care urma să o joace.

Lecturile lui erau extraordinar de însuflețite.

Avea un simț dramatic ieșit din comun. Fiecare personaj era individualizat cu atenție, iar el putea imita vocea fiecăruia în parte până ce se termina piesa, fără a lăsa impresia că face un efort special. Nu era niciodată monoton. Nu se folosea de gesturi. Efectele le obținea din ritmul și inflexiunile vocii. Nu suna niciodată fals: intonația lui exprima exact starea de spirit a eroului și ceea ce voia el să spună.

Lecturile lui erau atât de expresive încât ar fi putut face o piesă proastă să treacă drept una bună. Doar că ele îi descurajau pe actorii mai modești, care știau că niciodată nu vor ajunge să-și joace rolurile la fel de bine cum le citise el.

Câțiva ani am dormit toți într-o cameră, mama, unchiul Tom și cu mine, de când începea să se facă focul, adică din toamnă și până spre sfârșitul primăverii, în mai.

Atunci m-am gândit cu regret că mie n-o să mi se întâmple niciodată ceva deosebit și cu gândul acesta am trecut peste zile, până în noaptea când portarul școlii a intrat în camera noastră, căutând printre cele cinci paturi, a aprins lumina și a zis:

— Cine este Letiția Barnea... a telefonat cineva să se ducă de urgență acasă.

For several years, we all slept in the same room—mother, uncle Tom and myself—since we began making the fire, since autumn, that is, till the end of spring, in May.

At the time, I thought regretfully that nothing special would ever happen to me. I lived with this thought in mind, day after day, until the night when the school doorman entered our room, looked among the five beds, turned on the light, and said:

“Who is Letiția Barnea... somebody has phoned for her to go home at once.”

A man came to the owner of a ship and asked him if there was any possibility of getting a job.
After examining the man from head to foot the owner said:

“You see, I am looking for a clever man.
If you can find three ends to that rope, I’ll give you the job.”

Saying those words, the owner picked up a piece of rope lying at his feet and handed it to the man.
The man understood that his getting a job depended on his giving the right answer quickly.
Without thinking long, he held one end of the rope before the owner, saying: “That’s one end, sir.”
Then, taking up the other end, he remarked: “That is the second end, sir.”
Then, throwing the rope into the sea, the man said: “That is one more end to your rope, sir.”

Un om veni la proprietarul unei corăbii și îl întreabă dacă nu l-ar putea cumva angaja.
După ce-l cercetă pe om din cap până-n picioare, proprietarul răspunse:

„Uite ce e, eu caut pe cineva isteț.
Dacă te pricepi să găsești trei capete pentru frânghia aceasta, slujba va fi a ta.”

Zicând acestea, proprietarul ridică o bucată de frânghie ce se afla la picioarele lui și i-o întinse omului.
Omul pricepu că obținerea slujbei depinde de iuțeala cu care dă răspunsul.
Fără să stea prea mult pe gânduri, el îi arată proprietarului un capăt al frânghiei, zicând: „Iată primul capăt, domnule.”
Apoi îi arată al doilea capăt și spuse: „Iată și cel de-al doilea capăt, domnule.”
Apoi azvârli frânghia în mare și adăugă: „Și iată acum încă un capăt pentru frânghia dvs, domnule.”

După masă, într-unul din saloanele mici, Ioanide îl supuse unui mic interogatoriu.

– Ai acum 16 ani, ce ai de gând să faci?

– Nu știu! răspunse Filip.

Vreau să muncesc.

– Nu-i greu să muncești, depinde de ramura de muncă pe care vrei s-o alegi.

– Orice, numai să muncesc!

– Dacă e așa, vino pe șantierele mele, îi propuse în glumă Ioanide, ingineria e o meserie plăcută.

Și eu am lucrat.

Îți dau ca profesori pe Nea Vasile și pe Leu.

Filip zâmbi neîncrezător.

– Tanti, prințesa, e de părere, zise el, că astfel de meserii nu sunt pentru mine.

Nici cariera muzicală n-ar dori s-o urmez.

– De ce?

– Zice că nu e nimerită pentru... noi.

– Un mare muzician, tinere, e un adevărat prinț.

After dinner, in one of the small drawing rooms, Ioanide asked him a number of questions:

“You are 16 years old now. What are you going to do?”

“I have no idea!” Filip replied.

“I just want to work.”

“You can always get a job, but it all depends on the kind of work you choose.”

“Anything will do, as long as I can work!”

“If that is so, come to one of my building sites,” Ioanide suggested as a joke. “Engineering is a beautiful profession.

I have practised it myself.

You can have Nea Vasile and Leu as teachers.”

Filip smiled in disbelief.

„Auntie, the Princess, thinks that such jobs are not for me, really.

She wouldn't like me to be a musician, either.”

“Why not?”

“She says that's not good enough for... us.”

“A great musician is a real prince, young man.

Nu știu numele principilor germani, dar pe al lui J.S. Bach îl știu.

—Nu cred că am vocație de mare muzician.

—N-are a face.

Muzica e un meșteșug ca oricare altul și, ca atare, onorabil.

I ignore the names of all the German princes, but I do know Bach's name."

"Anyway, I don't think I am good enough to become a great musician."

"That does not matter at all.

Music is just a craft, like any other, and very honourable, if you ask me."

[George Călinescu: *Scrinul negru*]

They were interrupted by Kate, bursting through the door in her usual fashion as though she had discovered some secret panel in the wall.

"Fried or boiled?" asked her bold voice.

Fried or boiled? Josephine and Catherine were quite surprised for the moment. They could hardly understand.

"Fried or boiled what Kate?" asked Josephine, trying to begin to concentrate.

Kate said: "Fish."

"Well, why didn't you say so immediately?" Josephine reproached her gently. „How could you expect us to understand, Kate? There are a great many things in this world, you know, which are fried or boiled."

And after such a show of courage she said quite brightly to Catherine:

"Which do you prefer, Catherine?"

"I think it might be nice to have it fried," said Catherine.

"On the other hand, of course, boiled fish is very nice. I think I prefer both equally well. Unless you... In that case..."

[Katherine Mansfield: *The Garden Party and Other Stories*, "The Daughters of the Late Colonel"]

Fură întrerupte de Kate, care dădu buzna pe ușă în maniera ei obișnuită, de parcă ar fi descoperit o trecere secretă în perete.

– Prăjit ori fiert? întrebă ea cu îndrăzneală.

Prăjit ori fiert? Pentru o clipă, Josephine și Catherine fură nedumerite. Nu pricepeau.

– Ce să fie prăjit ori fiert, Kate? întrebă Josephine, dându-și silința să se concentreze.

Kate răspunse: – Peștele.

– Păi de ce n-ai zis așa de la început? îi reproșă Josephine cu blândețe. Cum altfel puteam să te înțelegem, Kate? Sunt o groază de lucruri pe lume care se pot prăji ori fierbe.

După această demonstrație de curaj, o întrebă surâzătoare pe Catherine:

– Catherine, tu cum îl vrei?

– N-ar fi rău să-l prăjească, răspunse Catherine.

Pe de altă parte, firește că și fiert este la fel de bun.

Îmi plac ambele în mod egal. Dacă nu cumva vrei tu... Cum zici tu...

— Orașul ăsta nu-și anunță prin nimic prezența.

De o oră ne tot spui că ne apropiem de oraș și nu se vede nimic.

O câmpie goală și atâta, zise unul mărunț de statură, îmbrăcat în haine albe, cu pălărie largă de pai, adresându-se supărat adolescentului subțire care se oprise în praful gros al drumului.

— Să tăcem puțin.

Dacă orașul nu se vede, ar trebui totuși să se audă, spuse celălalt, un bărbat înalt, cu umeri largi, scuturându-și de praf hainele gri, subțiri.

— Dacă ar fi aproape, l-am auzi; dar cred că e foarte departe.

Atât el, cât și celălalt în hainele albe se lungiră apoi în iarba arsă de soare, așteptând să audă vreun zgomot dintr-o parte sau alta a câmpului.

— Nefericirea mea ar fi că-n ciuda faptului că nu se vede și nu se aude nimic, orașul ăsta al duminică să existe, totuși.

Apoi căscă lung și adăugă:

— Probabil că am încurcat noi drumurile pe șesul ăsta monoton. Mai bine așteptam în gară trenul care sosește pe la nouă seara.

“There is no sign that we are approaching a town.

You have been telling us for an hour that we will soon be there, but we can hardly see anything.

All we can see is just an empty plain,” said a short man dressed in white, with a wide-brim straw hat. He was addressing angrily the thin teenager who had stopped in the thick dust of the road.

“Let us keep quiet.

We may not see this town, but we ought to be able to hear it,” the other man answered. He was tall and broad-shouldered, and he was removing the dust from his light, grey suit.

“We would hear it if it were near, but this is not at all the case, if you ask me.”

The two of them lay down in the heat-burnt grass, hoping to hear some noise coming from one side of the field or the other.

“Despite the fact that we cannot see or hear it, this town of yours might exist, all the same — unfortunately.”

Then he gave a long yawn and added:

“We must have taken the wrong road across this monotonous plain. We had better have waited at the station for the train which arrives at about nine in the evening.”

Bosinney appeared determined that he should see everything and had not James been of too “noticing” a nature, he would certainly have found himself going round the house for a second time.

He seemed so anxious to be asked questions, too, that James felt he must be on his guard.

He began to suffer from his efforts, for, though vigorous enough for a man of his long build, he was 75 years old.

He grew discouraged: he seemed no nearer to anything, had not obtained from his inspection any of the knowledge he had vaguely hoped for.

He had merely increased his dislike and mistrust of this young man, who had tired him out with his politeness, and in whose manner he now certainly detected irony.

[John Galsworthy: *The Forsyte Saga*]

Bosinney părea hotărât să-i arate lui James absolut tot, și, dacă James n-ar fi priceput acest lucru suficient de repede, cu siguranță că s-ar fi trezit făcând turul casei pentru a doua oară.

Părea foarte doritor să i se pună întrebări, așa că, încă o dată, James simți că este cazul să fie precaut.

Aceste eforturi începeau să-l obosească, având în vedere că, deși era încă foarte viguros pentru un om de înălțimea lui, avea totuși 75 de ani.

Își pierdea speranța: nu descoperise mare lucru, iar inspectarea casei nu-l lămurise cu nimic, deși el tocmai acest lucru îl așteptase.

Singurul rezultat era faptul că îi displăcea și îl suspecta mai mult decât înainte pe acest tânăr care îl ostenise cu politețea lui, și în a cărei atitudine detecta acum cu certitudine ironia.

Să-ți spun un secret.

Dacă nu ai fi vrut atât de mult să fii fericit, dacă nu te-ai fi luptat cu atâta hotărâre pentru mica și modesta dumitale fericire și dacă nu te-ai fi apropiat atât de mult de această fericire poate că nu m-aș fi decis să te pedepsesc.

Poate că te-aș fi iertat.

Cinci ani te-am urmărit în fiecare zi, îți cunoșteam fiecare mișcare, te vedeam muncind din greu; am aflat apoi că ești foarte bun în meseria dumitale și că te porți atât de frumos cu toată lumea și, într-un fel mă bucuram că ești un om bun, și-mi făcea plăcere să constat că-mi placi din ce în ce mai mult; eram din ce în ce mai convinsă că te voi ierta fără să ți-o spun niciodată.

Aveam de gând să dispar din orașul acesta, fără să ne fi cunoscut, și să te las în pace să-ți trăiești viața netulburat.

Let me tell you a secret.

If you had not wanted so much to be happy, if you had not struggled with such determination for your modest little happiness, and if you had not come so close to obtaining it, maybe I would not have decided to punish you.

I may have forgiven you.

I followed you every day for five years. I knew every move you made, I saw that you were working very hard. Later on, I learned that you were very good at your job, and you were kind to everyone. In a way, I was glad that you were a good man, and I was pleased to realize that I liked you more with every passing day. I felt more and more convinced that I would forgive you, without even mentioning it to you.

I was going to vanish from this town without meeting you, and I was going to let you live your life in peace.

It was a good morning, Wilson thought. He had put the two in the back seat out of his mind now and was thinking about buffalo. The buffalo that he was after stayed in the day-time in a thick swamp where it was impossible to get a shot, but in the night they fed out into an open stretch of country and if he could come between them and their swamp with the car, Macomber would have a good chance at them in the open. He did not want to hunt buffalo with Macomber in thick cover. He did not want to hunt buffalo or anything else with Macomber at all, but he was a professional hunter and he had hunted with some rare ones in his time. The motor car climbed a slight rise and went on through the trees and then out into a grassy prairie-like opening and kept in the shelter of the trees along the edge.

[Ernest Hemingway: *The Short Happy Life of Francis Macomber*]

Wilson își zise că era o dimineață foarte potrivită. Nu se mai gândea deloc la cei doi de pe bancheta din spate: se gândea la bivoli. Bivolii pe care îi pândeau stăteau ziua într-o mlaștină vâscoasă, unde era imposibil să-i țintești, însă noaptea ieșeau să pască la câmpie. Macomber ar avea șanse mari să-i vâneze la loc deschis, dacă Wilson putea intra cu mașina între ei și mlaștină. Wilson nu ținea să vâneze bivoli cu Macomber în desiş. Nu numai bivoli: Wilson nu ținea să vâneze cu Macomber cu totul, dar, ca vânător profesionist ce era, vâname cu tot felul de oameni ciudați la viața lui. Mașina urcă o pantă ușoară, apoi înaintă printre copaci, ieși într-un luminiș năpădit de iarbă ca o preerie, și merse mai departe în umbra copacilor de pe mal.

Mă numesc R. L.
Sunt de 31 de ani.
Unii mă cred mai tânăr, fiindcă sunt mai slăbuț, iar alții mai bătrân, poate pentru că părul mi-e alb...
Multă lume mi-a spus că aș fi simpatic uneori.
Cu toate acestea puțini m-au iubit.
Aș putea zice chiar că nimeni nu m-a iubit cu adevărat.
Am o sumedenie de prieteni, când îmi merge bine, și n-am nici unul când aș avea nevoie.
Sunt convins că am talent...
Da, deseori în sufletul meu, mi-am zis că poate sunt un mare poet.
Cine știe?
E posibil să fiu, sau cel puțin ar fi posibil.
Noroc însă n-am avut în viață.
Am fost timid totdeauna.
Poate că dacă n-aș fi fost așa, azi n-ar trebui să mă recomand cu atâta insistență și nici să scriu ceea ce scriu.

[Liviu Rebreanu: *Calvarul*]

My name is R. L.
I am 31 years old.
Some may think I am younger, because I am rather thin, while others may think I am old, on account of my white hair...
Many people have told me that I can be agreeable at times.
Despite that, few have loved me.
I could actually say that nobody has ever truly loved me.
I have a lot of friends when I am doing well, and none when I really need a friend.
I know for sure that I am gifted...
Yes, I have often told myself that I may be a great poet.

Who knows?
I may be, or I might, anyway.
I have not been a lucky man.
I have always been shy.
If I had not been as I am, I might not have to introduce myself so emphatically, or to write what I am writing now.

Julia came across a photograph of herself as Beatrice.

It was the only Shakespearian role she had ever played. She knew that she didn't look well in costume, she could never understand why, because no one could wear modern clothes as well as she could.

She had a lovely figure, everyone admitted; she was rather tall for a woman, and she had long legs.

It was a pity she had never had the possibility of playing Rosalind, she would have looked all right in boy's clothes; of course, it was too late now, but perhaps it was just as well she hadn't risked it.

Though, you would have thought, with her brilliance, her sense of comedy, she would have been perfect.

The critics hadn't really liked her Beatrice.

Her voice, her rather low rich voice, which moved your heart or gave so much humour to a comedy line seemed to sound all wrong when she spoke it.

[William Somerset Maugham: *Theatre*]

Julia dădu peste o fotografie a ei de când o interpretase pe Beatrice.

Era singurul rol shakespearian pe care îl jucase.

Știa că nu arăta bine costumată, și nu pricepuse niciodată de ce: hainele moderne o prindeau de minune, ca pe nimeni alta.

Toată lumea spunea că are corp frumos: era mai înaltă decât sunt de obicei femeile, și avea picioare lungi.

Ce păcat că nu avusese șansa s-o joace pe Rosalind, pentru că ar fi arătat minunat în haine băiețești. Acuma era, desigur, prea târziu, dar, cine știe, era poate mai bine că nu riscase.

Era însă de presupus că ar fi fost perfectă, cu strălucirea ei, cu talentul ei pentru comedie.

Beatrice în interpretarea ei nu prea le plăcuse criticilor.

Vocea ei joasă, amplă, care îți intra în suflet, ori învelea în umor orice vers de comedie, suna foarte artificial atunci când vorbea.

—Nu știu de ce am venit la dumneata.

Sunt lucruri pe care nu mi le pot explica nici eu și nu o dată mi se întâmplă să acționez după o logică străină, în orice caz străină mie.

N-am știut cu precizie că voi veni, puteam foarte bine să nu vin, dar acum, aflat aici, nu-mi pare rău, indiferent de felul în care m-ai judecat.

Sau am venit pentru că astăzi nu te-am văzut, poate simțeam nevoia să te văd.

De ce nu admiți și o asemenea posibilitate, dumneata, care văd că ai la îndemână toate posibilitățile de a judeca oamenii?

Nu mai e nevoie să-ți spun că, în anumite privințe, m-ai ajutat să aflu despre mine lucruri pe care altfel nu le-aș fi aflat niciodată.

Tăcu; i se păru și așa că vorbise de prisos; argumentele lui le simțea singur sărace, nu pentru că n-ar fi fost reale; erau sărace din lipsa lui de forță de a le face să sune convingătoare.

“I have no idea why I have come to see you.

There are certain things which I cannot explain to myself, and I often act according to a logic that does not seem to be mine entirely.

I did not know for sure that I would be here now. I could have decided differently, but now I am not sorry I am here, although I have no idea what you think about me.

I may have come because I have not seen you today: I needed to see you.

That is a possibility, isn't it? I am sure you see it, since you can see so much in those around you.

No need to tell you that you've helped me in many ways: you've helped me find out certain things about myself, which I would never have seen without you.”

He fell silent. He was afraid he had talked too much. He felt his arguments were not credible enough: they were true, indeed, but he lacked the ability to make them sound convincing.”

From the hill behind came the solitary voice of a girl. She must have been bringing down the goats, and she was singing wildly, at the limit of her voice; without any recognizable melody.

I remember having heard a similar voice, perhaps this same girl's, singing one day on the hill behind the school.

Now it seemed intensely mysterious, coming out of a solitude and suffering that made mine absurd.

I sat with the gun across my knees, unable to move while the sound floated down through the evening air.

I don't know how long she sang, but the sky darkened, the sea paled to grey.

Over the mountains there were red bars of high cloud in the still strong light from the set sun.

All the land and the sea held light, as if light was warmth, and did not fade as soon as the source was removed.

But the voice dwindled towards the village; then died into silence.

[John Fowles: *The Magus*]

De pe dealurile din spate se auzea o voce singuratecă de fată. Se vede că venea la vale cu caprele, și cânta dezlănțuit, cât putea ea de tare, dar nu cânta o melodie anume.

Țin minte că am auzit odată o voce asemănătoare, dacă n-o fi fost chiar aceeași, cântând pe dealul din spatele școlii.

Acum, însă, părea pătrunsă de mister, izvorând dintr-o singurătate și o suferință față de care starea mea părea un fleac.

Am stat eu așa pe scaun cu arma pe genunchi, fără să mă pot clinti, și, în tot acest timp, sunetul cobora în aerul înserării.

Nu știu câtă vreme a cântat, dar cerul s-a întunecat, iar culoarea mării s-a stins până la cenușiu.

Sus, deasupra munților, norii erau fâșii purpurii, scăldate în lumina încă puternică a soarelui la apus.

Pământul și marea păstrau lumina, ca și cum lumina aceasta ar fi fost căldură, și ea nu dispărea odată cu soarele care se ascundea.

Vocea se stinse către sat, înghițită de tăcere.

Îmi rămâneau doar cărțile. Mi-a plăcut întotdeauna să cumpăr cărți și sufeream că niciodată n-am avut bani pentru asta.

Cumpăram chiar mai mult decât reușeam să citesc. Îmi ziceam că într-o zi voi găsi timp pentru fiecare.

În felul acesta îmi umplusem camera.

Pe unele nu apucasem să le deschid niciodată.

Din altele citisem la întâmplare câteva pagini sau câteva capitole.

Dar mie îmi erau foarte dragi.

Dacă mi le-ar fi luat cineva, dacă mi-ar fi făcut curățenie în cameră și ar fi scos cărțile, mi-ar fi fost îngrozitor de neplăcut.

Atâta vreme cât ele erau acolo, mă simțeam mai bine.

Îmi dădeau un sentiment de liniște pe care nimeni n-ar fi reușit să mi-l dea.

Și pe măsură ce relațiile mele cu lumea, în loc să se clarifice, s-au încurcat și mai rău, cărțile mi-au devenit și mai necesare.

[Octavian Paler: *Viața pe un peron*]

My books were the only thing that mattered to me now. I had always liked to buy books, and I suffered because I had never had enough money to do that.

I used to buy even more books than I managed to read.

I hoped that a day would come when I would find time for each of them.

I had filled my room with books.

Some of them, I had never actually opened.

Out of others, I had chosen to read a few pages or a few chapters at random.

I loved them all, nevertheless.

If anybody had taken them from me, if anyone had cleaned my room and had emptied it of books, I would have been very unhappy. Having them there made me feel at ease.

They made me feel at peace: nobody could do that for me.

The books became even more necessary to me when I realized that I did not manage to communicate with those around me.

They were two, and they strode arm in arm, in this way, because the father was blind, like so many members of his profession.

For if the father had not been blind, then he would not have needed his son to hold his arm and guide him, but he would have set his son free to go about his own business.

So Watt supposed, though there was nothing in the father's face to show that he was blind, nor in his attitude either, except that he leaned on his son in a way expressive of a great need of support.

But he might have done this, if he had been tired, on account of his age.

There was no family likeness between the two, as far as Watt could tell, and nevertheless he knew that he was in the presence of a father and a son, for had he not just been told so?

[Samuel Beckett: *Watt*]

Erau doi, și mergeau braț la braț în felul acela, pentru că tatăl era orb, ca mulți alții care se îndeletniceau cu aceeași meserie ca și el.

Dacă tatăl nu ar fi fost orb, atunci nu ar fi avut nevoie să-l țină fiul de braț și să-l conducă, ci l-ar fi lăsat să-și vadă de ale lui.

Așa se gândea Watt, în ciuda faptului că nimic pe chipul sau în atitudinea tatălui nu dădea de bănuț că este orb, în afară de faptul că se sprijinea de fiul lui de parcă ar fi avut mare nevoie de ajutor.

Dar putea face acest lucru și din cauza oboselii, având în vedere că avea o vârstă.

Din câte putea Watt să-și dea seama, cei doi nu semănau deloc unul cu altul, și cu toate acestea știa că cei doi erau tată și fiu — pentru că tocmai i se spusese acest lucru.

Mă așteptam să nu-l intereseze un asemenea subiect într-o zi ca aceea.

Credeam c-o să treacă ușor peste spusele mele, nedându-le prea mare atenție.

Și totuși după vreun minut de tăcere l-am auzit vorbind:

— Vezi, ia gândește-te tu la un lucru, Ada: la un film sau la o piesă de teatru.

Când știi ce urmează, ai dreptul să nu te mai intereseze, nu?...

De asta, mă-nțelegi tu, Ada, de asta ți-am spus ce ți-am spus ieri: tinerețea e frumoasă pentru că totul îți apare nou și încă nu știi ce urmează în viață.

I did not expect him to be interested in such a subject on a day like that.

I imagined that he would not pay attention to my words, that he would ignore them.

But, after keeping silent for a minute or so, I heard him say:

“Just think, Ada. Think of a film or a theatre play.

Isn't it natural to lose interest if you know beforehand what is going to happen next?

So, you see, Ada, that was the reason why I told you all those things yesterday: youth is beautiful because everything is new to you, and you don't yet know what is to come.”

I came to know the view from that window very well.

I spent weeks in the long vacation there, though it was not realistic to do so.

Getliffe had asked me to produce some notes for him, but I could have taken my books anywhere.

Yet I was restless, away from my place: it was as though I had to catch a train.

I was restless through that autumn and winter, through days when, with nothing to do, I gazed down over the gardens and watched the lights come on in the hospital.

Though Getliffe was good at filling in one's time, still, there were days when all I could do was read as though I were still a student and, instead of gazing from my room over the roofs, look out instead over the park.

[C.P. Snow: *Time of Hope*]

Priveliștea de la fereastra aceea mi-a devenit foarte familiară.

În vacanța mare, am petrecut acolo multe săptămâni, cu toate că n-ar fi trebuit.

Getliffe îmi ceruse să-i fac niște însemnări, dar mi-aș fi putut lua cărțile cu mine.

Cu toate acestea, eram departe de casă, și din acest motiv nu-mi găseam locul: era ca și cum ar fi trebuit să fiu atent tot timpul să nu pierd un tren.

Cât au durat toamna și iarna, în anul acela, nu mi-am găsit liniștea. Neavând nimic de făcut, mă uitam afară pe geam, la grădini, și priveam cum se aprind luminile la spital.

Getliffe se pricepea de minune să-ți umple timpul, dar, și așa, tot rămâneau zile când nu puteam face altceva decât să citesc, ca și cum aș fi fost încă student: doar că, în loc să privesc acoperișurile de la geamul odăii mele, mă uitam de sus la parc.

Până la casa unde locuia Felicia erau cel mult două sute de metri.

Cei doi mergeau încet, tăcuți, prea încet și prea tăcuți pentru o distanță atât de mică.

Ion se temea să vorbească fiindcă, mergând alături, ar fi trebuit să se întoarcă mai mult decât ar fi fost normal, ca să-i vadă și să-și arate fața.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Felicia se opri și se întoarse spre el, care imită brusc mișcarea, așa încât se puteau privi.

Ea rosti: „Mulțumesc, cred că am ajuns.”

Văzând că tânărul nu spunea nimic, și o privea numai, adăugă:

„Se vorbește că veți mai sta pe la noi un timp.”

The house where Felicia lived was at most two hundred metres away.

The two of them were walking slowly, silently – too slowly and too silently for such a short distance.

Ion was afraid to talk, because, walking by her side, he would have had to turn to her more than usual, if he wanted to see her face and show his own face to her.

As if she had read his mind, Felicia stopped and turned to him: he suddenly did the same, so they could now face each other.

“Thank you. I think we have arrived,” she said.

As the young man had fallen silent, and was simply gazing at her, she added:

“I hear you will be around for a while.”

On that evening to which allusion has been made, when Rowland was left alone between the starlight and the waves, with the sudden knowledge that Mary Garland was to become another man's wife, he had made after a while the simple resolution to forget her.

And every day since, like a famous philosopher who wished to abbreviate his mourning for a faithful servant, he had said to himself in substance – "Remember to forget Mary."

Sometimes it seemed as if he were succeeding, then, suddenly, when he was least expecting it, he would find her name inaudibly on his lips, and seem to see her eyes meeting his eyes.

All this made him uncomfortable, and the idea of finding himself jealous of a friend was simply disgusting.

[Henry James: *Roderick Hudson*]

În seara despre care tocmai vorbeam, atunci când Rowland a rămas singur între valuri și stelele lucitoare, după ce tocmai aflate că Mary Garland urma să devină soția altcuiva, el luase o hotărâre foarte simplă: nu-i rămânea altceva de făcut decât să o uite.

De atunci încolo, în fiecare zi, asemeni unui filozof vestit care se străduia să depășească durerea pricinuită de pierderea unui slujitor credincios, Rowland își zicea sieși, „Ține minte s-o uiți pe Mary.”

Uneori părea că izbutește, dar, dintr-odată, tocmai când se aștepta mai puțin, se trezea cu numele ei pe buze, nerostit cu voce tare, și o simțea contopindu-și privirea cu a lui.

Toate acestea îl stânjeneau profund, iar ideea că poate fi gelos pe un prieten pur și simplu îl dezgusta.

Orice s-ar fi întâmplat, cât de grav, Costel trebuia să meargă regulat la birou și se dusesse, chiar de a doua zi după dispariția Ninei.

Își amintise de scrisoarea trimisă părinților.

Mai bine nu se grăbea; acolo, la Brăila, ei trebuie să fi fost supărați, și aici Nina îl părăsise, așa că nici măcar nu mai era motiv să fie certat cu părinții.

Spera totuși că Nina se va întoarce.

Se înapoia acasă cu speranța că o va găsi și cu teamă nu cumva să nu mai găsească și pe Ana.

Dar Ana era acasă, masa gata ca de obicei, totul în bună regulă.

Nu mai avea cine face dezordine.

Ana și el vorbeau puțin, cu aceeași teamă de a atinge subiectul primejdios.

El nu mai dorea să afle nimic despre Nina, visa s-o găsească într-o zi întoarsă acasă.

[Hortensia Papadat-Bengescu: *Logodnicul*]

No matter what happened to him, Costel simply had to go to his office daily, and he had done just that: he had gone to work the morning after Nina had left.

He remembered what he had written to his parents.

He should have waited. In Brăila, his family must have been quite upset, not knowing that now they actually had no more reason to argue with him, since Nina had left.

He hoped against hope that Nina might come back.

Day in, day out, he would come back home hoping he would find Nina, and fearing that Ana might one day leave him as well.

But Ana was there, dinner was ready as usual, there was no reason to worry.

There was nobody around to make a mess.

He hardly ever talked to Ana. They were both afraid to touch upon the dangerous subject.

He no longer wanted to know more than he did: he just dreamed to find her at home one day when he came from work.

It was her habit of late to go to her room as soon as dinner was over.

Rickie was impressed by her loneliness, and also by the mixture in her of intelligence and obtuseness.

She was so quick, so clear-headed, so imaginative even.

But all the same, she had forgotten what people were like.

Finding life dull, she had dropped lies into it, as a chemist drops a new element into a solution, hoping that life would thereby sparkle or turn some beautiful colour.

How she must have enjoyed their errors over Stephen!

But her own error had been greater, inasmuch as it was spiritual entirely.

[E.M. Forster: *The Longest Journey*]

De la o vreme, luase obiceiul să se ducă în odaia ei imediat după masă.

Pe Rickie îl tulburau singurătatea ei, felul în care inteligența ei se împletea cu lipsa de logică.

Avea o minte bună, rapidă, și nu lipsită de imaginație.

Cu toate acestea, uitase cum sunt oamenii.

I se păruse că viața este monotonă, așa că picurase în ea minciuni, ca un chimist care pune într-o soluție picături dintr-un element necunoscut: nădărduse că, după aceea, viața va străluci altfel, va căpăta o culoare minunată.

Ce trebuie să se fi amuzat de confuziile lor în ce-l privea pe Stephen!

Confuzia ei, însă, fusese mult mai gravă, având în vedere că era pe de-a-ntregul spirituală.

Dar la vârsta aceea nu făceam niciun fel de diferență și, uite așa, dintr-o lipsă de atenție la deosebirile esențiale, am rămas cu convingerea că voi deveni scriitoare.

Bineînțeles că n-am devenit încă pentru nimeni în afară de mine.

Numai eu știu că am scris până acum două romane.

Mai bine zis, m-am apucat să le scriu.

Pentru că la jumătate m-am oprit, dându-mi seama că acțiunea era atât de copilărească, încât nu numai că nu l-ar fi atras pe cititor s-o urmărească, dar nu mă atrăgea nici măcar pe mine s-o continui.

De fapt, nici nu-mi dau seama prea clar dacă aveam în minte vreun roman care trebuia neapărat scris, sau, mai degrabă, intenția mea era doar reflectarea dorinței de a mă vedea celebră.

At that age, I could not see things clearly. Not paying enough attention to what was essential, I grew up with the certainty that I would become a writer.

Of course, nobody sees me as a writer yet—nobody but myself.

Nobody but me knows that I have written two novels so far.

Or, anyway, I began writing them.

I stopped somewhere in the middle, because I realized that such a childish plot would certainly have failed to appeal to any reader, and, come to think of it, I myself didn't feel like continuing it.

I am not sure whether there was in my mind a novel that needed to be written, or my desire to write was just a consequence of my eagerness to become famous.

Yet the island was so beautiful.

I often started off on a walk out of boredom, but there were always new places.

Yet, in the end, this perfect natural world became intimidating.

I seemed to have no place in it, I could not use it and I was not made for it.

I was a townsman; and I was rootless.

I rejected my own age, yet could not sink back into an older one.

And there was my poetry.

I had begun to write poems about the island that seemed to me philosophically profound and technically exciting.

I dreamt more and more of literary success.

I spent hours staring at the wall of my room, imagining letters written to me by renowned fellow-poets.

I did not at that time know Emily Dickinson's great definition, her "Publication is not the business of poets; being a poet is all, being known as a poet is nothing."

[John Fowles: *Daniel Martin*]

Insula, însă, era nespus de frumoasă.

Adesea ieșeam la plimbare din plictiseală, dar întotdeauna ajungeam în locuri noi.

Din păcate, în cele din urmă, această lume naturală perfectă m-a copleșit.

Nu-mi găseam locul în ea, nu știam să mă folosesc de ea, nu eram făcut pentru ea.

Eram orășean: nu știam cum este să ai rădăcini.

Nu-mi plăceau vremurile în care trăiam, dar nici nu mă puteam refugia în trecut.

Pe lângă toate acestea, mai erau și versurile mele.

Începusem să scriu poeme despre insulă. Aceste poeme îmi păreau a fi profunde ca filozofie, și foarte interesante ca tehnică.

Visam din ce în ce mai intens să am succes ca poet.

Ore întregi stăteam în odaia mea, cu ochii pe un perete, închipuindu-mi scrisori pe care mi le trimiteau confrăți poeți.

La vremea aceea îmi era necunoscută extraordinara definiție formulată de Emily Dickinson: „Publicarea nu-l privește pe poet; important este să fii poet, nu să fii cunoscut ca atare.”

Am călătorit împreună cu inginerul și dincolo de Iași. Munții rămâneau mereu în depărtare, cu toate că mergeam spre ei de aproape o oră, cu un tren mic. Și totuși, acum dacă te uital mai mult la ei, le vedeai culoarea verde-albastră a brazilor și văilor întunecate dintre crestele roșcate.

„La ce te gândești?” mă întrebă brusc inginerul, atingându-mă cu mâna pe umăr.

Am scuturat din cap, i-am zâmbit vag și i-am răspuns că nu mă gândesc la nimic, că mă simt cu inima ușoară și bucuros că mă duc unde îmi spusese el și că... nimic, asta era tot, ce putea să mai fie?

În realitate îmi spuneam că dacă, unde mă duc, n-o să mai am ocazii să stau cu el atâtea ore, cele pe care le-am petrecut până acum împreună puteau să-mi ajungă multă vreme, chiar dacă mai târziu printre mulți alții câți aveam să fim acolo, abia m-ar mai fi recunoscut.

Era singurul om care mă făcea să privesc viitorul cu seninătate.

[Marin Preda: *Intrusul*]

I travelled beyond Iași with the engineer. The mountains were far away, despite the fact that we were heading in that direction for about an hour, on a small train. If you looked carefully, though, you could see the blue-green fir trees and valleys, and the reddish peaks.

“What are you thinking of?” the engineer asked me all of a sudden, touching my shoulder with his hand.

I shook my head, smiled vaguely, and replied that I wasn't thinking of anything in particular: I felt relieved and I was glad that I was following his advice... nothing else.

In fact, I was telling myself that if, once we arrived, I did not get to spend much time with him again, I was happy I was with him right now. Who knows, later on, he might not even recognize me in the middle of all the others.

He was the only man in the world that made me believe in my future.

Cashel fell back into melancholy.

"If only you hadn't been so kind to me," he said.

"I think the reason I love you so dearly is that you're the only person that is not afraid of me.

It is a lonely thing to be a champion.

You knew nothing about me, you knew that I was afraid of you; and yet you were as good as gold."

"It's an even lonelier thing to be a very rich woman.

People appear to be shy of my wealth and of what they call my learning," she smiled.

"I don't believe much in you being lonely.

That's only fancy.

But tell me, may I really never see you again? Never at all?"

"Never as the famous boxing champion.

But if a day should come when Mr. Cashel Byron will be a better man, as he well might, considering his birth, nature and abilities, I will not forget an old friend."

Cashel redeveni melancolic.

„Era mai bine să nu fiți atât de bună cu mine,” zise.

„Cred că motivul pentru care vă iubesc atât de mult este că sunteți singurul om căruia nu-i este frică de mine.

Un campion este foarte singur.

Nu știți nimic despre mine, știți că mă tem de dvs., și cu toate acestea ați fost bună ca pâinea caldă."

„O femeie bogată este mai singură decât un campion.

Oamenii sunt intimidati, cred, de bogăția, și de ceea ce ei numesc educația mea,” zâmbi ea.

„Nu-mi prea vine să cred că sunteți singură.

E doar o închipuire.

Dar spuneți-mi, chiar nu vă mai pot revedea niciodată? Chiar niciodată?"

„Nu, atâta vreme cât sunteți cunoscut ca vestit campion de box.

Dar, dacă s-ar întâmpla să vină o zi când dl Cashel Byron va fi mai mult decât atât – ceea ce este foarte posibil, luând în considerare familia, inteligența și calitățile lui – , promit că nu voi uita un vechi prieten."

Volumul 5. Subiecte date la examenul de admitere 1974-1990.

37

“Good bye, Miss Carew,” said Cashel, dismayed.
“Since you’ll have it so.”
“It’s no use wishing to have it any other way.
The luck is against us.”

„La revedere, d-ră Carew,” spuse Cashel mâhnit.
„Din moment ce aceasta este dorința dvs.”
„Nu ne ajută la nimic să ne dorim altceva.
Soarta ne este potrivnică.”

[George Bernard Shaw: *Cashel Byron’s Profession*]

Mă așezai pe scaun și, fără să știu prea bine de ce, începui să-i povestesc fetei despre vizita mea la Doamna Sorana, unde îl cunoscusem pe inginerul acela.

— Vrea să mă facă să-mi schimb meseria, că cică, în ziua de azi, nu aici trebuie să stau eu și să vopsesc acoperișuri, ci să plec și să înalț orașe.

Dar atunci a sărit Doamna Sorana în apărarea mea:

— Lasă băiatul în pace, că sunteți destui voi care credeți că le știți pe toate.

Dar gândul meu revenea cu insistență la inginerul acela și aș fi simțit o mare bucurie dacă aș fi putut râde de el în vreun fel.

Țineam atât de mult la meseria mea, că mi se părea un lucru foarte ciudat să vină cineva să-mi spună că nu fac eu mare ispravă umblând pe acoperișuri și că mai bine aș face să mă duc cu el, să mă învețe altceva.

[Marin Preda: *Intrusul*]

I sat down on a chair, and, for no obvious reason, I began telling the girl that I had paid a visit to Mrs Sorana, and I had met that engineer in her house.

“He wants me to change my job. He says that painting roofs all my life, as I was planning to do, is not at all what these times need: what one should do these days is build cities.

Mrs Sorana argued with him: “Leave the boy alone. Those like you think they know everything, but they don’t.”

However, I found myself thinking a lot about that engineer: I would really have liked to prove him wrong, that’s what I thought.

I was fond of my job. It was quite irritating that somebody should tell me out of the blue that walking on a roof was not a big deal, that I had better follow him and he would teach me something else.

On arriving at the garden entrance, they stopped to look at the view.

"That ought to come down," James Forsyte said, pointing to an old tree.

"You think so?

You suppose that with the tree there you don't get enough view for your money?"

James looked at him doubtfully – this young man had a peculiar way of saying things: "Well," he said with nervous emphasis. "I don't see why you should need a tree there."

"It shall come down tomorrow," said Bosinney.

James was alarmed.

"Oh," he said, "don't go saying I said it was to come down.

I know nothing about it."

"You don't?

Still you'll allow me to mention your name."

James grew more and more alarmed: "I don't know what you want mentioning my name for. You'd better leave the tree alone.

Ajunși la intrarea în grădină, s-au oprit să admire priveliștea.

„Copacul acela ar trebui tăiat,” zise James Forsyte, arătând cu degetul un copac foarte bătrân.

„Credeți?

Aveți impresia că, dacă îl las acolo unde este, el vă va lipsi de priveliștea pentru care v-ați cheltuit banii?"

James îi aruncă o privire încărcată de îndoială – tânărul acesta nu vorbea chiar deloc pe ocolite: „Eu unul,” zise cu iritare crescândă, „nu văd ce sens are copacul acolo.”

„Vă promit că, mâine chiar, va fi tăiat,” replică Bosinney.

James se neliniști.

„Uite ce e,” zise, „nu te apuca să zici că eu te-am pus să-l tai.

Eu nu mă amestec.”

„Adevărat?

O să-mi permiteți, măcar, să vă menționez numele, atunci?"

James se alarma din ce în ce mai tare: „Nu văd deloc de ce trebuie să menționezi numele meu.

Lasă copacul în pace.

Volumul 5. Subiecte date la examenul de admitere 1974-1990.

40

It's not your tree, and you must have spent a lot of our money as it is."

Nu-i copacul duminică, și sunt convins că oricum ai luat mulți bani de la noi pe casa asta."

[John Galsworthy: *Forsyte Saga*]

Aș fi fost bucuros dacă aș fi avut măcar posibilitatea să întreb la telefon ce face seara și să-i spun, fie și cu un surâs trist: “Mult noroc... multă sănătate,” după ce i-aș fi trimis un dar.

Nici măcar o floare anonimă nu-i puteam trimite...

Ar fi știut de unde vine și asta însemna pentru mine dezastrul.

Experiența unui revelion precedent îmi arătase riscurile unei astfel de încercări.

Acum doi ani, cel dintâi revelion pe care nu-l făceam împreună, ne găsea certați, despărțiți de mai mult de patru luni.

Îmi spuneam totuși că n-o să poată trece acest început de an fără să-i fac un dar.

Asking her, on the phone at least, what she was going to do that evening, would have made me so happy! If only I could have sent her a present and then told her, smiling sadly: “Many happy returns of the day.”

Even sending her a flower anonymously was out of the question.

She would have realized it had been sent by me, and I could not afford that.

A previous New Year’s party had taught me the risks of such an undertaking.

Two years before, for the first time, we did not spend New Year’s Eve together: after a quarrel, we had been separated for more than four months.

I simply felt I had to send her a gift: it was the beginning of a new year.

[Camil Petrescu: *Patul lui Procust*]

Clara invented every possible pretext to avoid being alone with her mother.

But when, after lunch, Isabel insisted on going for a walk, instead of sleeping as usual in the hammocks, she could hardly refuse to accompany her.

The walk was a short one.

No sooner had they crossed two fields than her mother sat down under a hedge.

Clara sat down, too, staring across the fields which sloped gently down to the disused canal, which wound like a narrow river between forests that still showed green.

On the farther bank of the river was an old brick farm house.

Clara născocea tot felul de pretexte, doar ca să nu fie singură cu mama ei.

Numai că, atunci când, după prânz, Isabel a insistat să meargă amândouă la plimbare, în loc să doarmă ca de obicei în hamace, Clara nu a avut încotro și a trebuit să o însoțească.

Plimbarea lor a fost scurtă.

Nici nu apucară să taie două ogoare, că mama ei se și așează sub un gard viu.

Clara se așează și ea, cu ochii la ogoarele care coborau blând către apă—un canal care șerpuia ca un râu îngust printre pădurile încă verzi.

Pe celălalt mal al râului se afla o fermă veche din cărămidă.

When the phone rang, the grey-haired man asked the girl if she would rather, for any reason, he didn't answer it.

The girl heard him as if from a distance, and turned her face towards him, one eye – on the side of the light – closed tight, her open eye very large, and so blue as to appear almost violet.

The grey-haired man asked her to hurry up, and she raised up on her right forearm quickly enough.

She cleared her hair back from her forehead with her left hand and said: "God.

I don't know.

I mean, what do you think?"

[Jerome David Salinger: "Pretty Mouth and Green my Eyes"]

Atunci când a sunat telefonul, bărbatul cărunt a întrebat-o pe fată dacă ea nu dorește cumva, dintr-un motiv sau altul, să nu răspundă el.

Fata îl auzi ca de la mare depărtare, și își întoarse fața către el. Un ochi – acela din partea luminată a feței – era strâns închis; ochiul celălalt, larg deschis, era atât de albastru încât părea violet.

Bărbatul cărunt îi ceru să se grăbească, iar ea se ridică prompt, proptindu-se în brațul drept.

Își dădu părul de pe frunte cu mâna stângă și zise: „Dumnezeule.

Habar n-am.

Adică... tu ce zici?"

Ea își aminti cum se cunoscuseră.
Era într-o după amiază, spre seară.
Se înapoia acasă de la o colegă.
Învățaseră împreună la istorie și se despărțiseră fără să înțeleagă prea mult.

N-avea memorie pentru ani și date și atunci i se părea totul de neînțeles.
Profesoara le cerea cifre, la istorie.
Cum venea pe stradă, auzi strigăte și văzu câțiva inși bătându-se, destul de departe.
Câțiva polițiști trăgeau de doi sau trei oameni, să-i bage sub o poartă.
Poate oamenii sunt beți, se gândi ea și-și văzu de drum.
Becurile se aprinseră, palide.
Ea grăbi pasul, cuprinsă de frică.

She remembered how they had met.
It was late afternoon.
She was coming back from a colleague's house.
They had studied history together, and, when they parted, they had not managed to understand much of what they were reading.
She simply could not remember years and dates, and, because of that, history became incomprehensible to her.
The history teacher asked for figures.
As she was coming down the street, she heard people shouting, then saw a few men fighting, at a distance.
Several policemen were trying to corner those who were fighting.
They may be drunk, she told herself, and went her way.
The faint streetlights came on.
She was suddenly afraid and hurried along.

School opened.

Miss Morgan, with a weary smile on her face, welcomed the school board.

"We will do nothing out of the ordinary, gentlemen," she said.

"I think it will be more interesting to you in your official capacities, to see the school as it operates every day."

Never within her recollection had she seen such stupid children.

Those who did manage to say a few words made the most terrible mistakes.

Their spelling was awful.

The board tried to be dignified, but they could not help smiling a little.

A light sweat formed on Miss Morgan's forehead.

When the mathematics had been checked, John Whiteside rose from his chair.

"Thank you, Miss Morgan," he said.

"If you'd allow it, I'll just say a few words to the children."

Veni prima zi de școală.

D-ra Morgan îi întâmpină pe cei din comitetul școlar cu un zâmbet ostentat pe față.

„Vom face ceea ce facem de obicei, domnilor,” zise ea.

„Cred că, pentru o vizită oficială, e mai interesant să vedeți cum funcționează școala în mod obișnuit.”

Copii atât de proști ca în clasa aceea, nu mai văzuse de când se știa.

Aceia care izbuteau cu greu să îngăime câteva vorbe, făceau greșeli dintre cele mai îngrozitoare.

Ortografia lor era imposibilă.

Cei din comitet încercau să pară serioși, dar nu se putură abține să zâmbească.

Fruntea d-rei Morgan se acoperi de o transpirație ușoară.

După ce s-a verificat tema la matematică, John Whiteside se ridică din scaun:

„Vă mulțumesc, d-ră Morgan,” zise el.

„Dacă-mi îngăduiți, vreau să le spun doar câteva cuvinte copiilor.”

„Treaba ta, în fond, tu te căsătorești cu el, tu ți l-ai ales, știi că mie nu-mi place să mă amestec,” spuse Iulia cea bătrână.

„Dar mie, dacă vrei să fiu sinceră, îți spun drept că nu-mi place. Nu mi-a făcut impresie bună.

O fi el de la tribunal, dar nu are maniere, nu știe să se poarte.

Am făcut față, nu poți să spui nimica, l-am servit cu toată atenția la masă, iar când a terminat prânzul, nici un mulțumesc n-a știut să spună.

Un om trebuie să fie și vorbitor, draga mea; ori el altceva n-a scos din gură, cât am stat la masă, decât da și nu.

O vorbă mai spirituală n-a rostit.

M-am uitat și la cămașa lui, săracul...

Când te duci în vizită, o cămașă ca lumea tot îți pui, nu poți umbla oricum.”

“Listen, my dear, do as you wish: you have chosen him to be your husband, and, you know me, I will not interfere,” said old Iulia.

“But I will be honest with you: I do not like him.

He did not make a good impression on me.

He may be working in court, but he simply does not know how to behave.

I did my best, so don't blame it on me. I was very careful when I served him dinner. When he was done, he never even thanked me.

People talk over dinner, you know. He ate, and did not say anything except yes and no.

No witty remarks, nothing.

And, then, I looked at his shirt, poor man...

What you wear is very important when you go on a visit.”

“One of the basic rules of life, and don’t you ever forget it, is results count, nothing else does.
If a man’s got a million dollars, you don’t take it away from him by proving it was just luck he made it.

Or in a war, the hero is the man whose idea worked.

Only small minds argue whether it was a good idea or not.”

“Isn’t that too broad a statement, Willis?” Owen’s mother asked.

Although she was still in her thirties, she was getting rather too fat and she was beginning to make occasional investigations in the realm of thought.

Her gaze, however, remained discreetly on the olive which she was trying to pick, as elegantly as she could, from her Martini.

– Una dintre regulile esențiale în viață, nu uita, este că tot ce contează sunt de fapt rezultatele.

Dacă cineva a câștigat un milion de dolari, degeaba îi dovedești că pur și simplu a avut noroc: nu-i mai poți lua banii aceia.

Apoi, într-un război, de pildă, devine erou acela care a avut o idee cu rezultate practice.

Numai cei înguști la minte își pun problema dacă ideea a fost bună sau nu.

– Dar, Willis, nu este oare aceasta o afirmație prea generală? întrebă mama lui Owen.

Cu toate că nu împlinise încă 40 de ani, femeia se cam îngrășase, și începea să-și pună din când în când întrebări filozofice.

După întrebare, privirea ei rămase ațintită pe măslinele din paharul cu Martini, pe care încerca discret să o pescuiască.

— Du-te omule, și dă-mi pace!

Eu am atâtea griji și dumneata vrei să mă veselesc!

Se gândi la oamenii cu care muncea el de ani de zile;
dacă ar fi fost insul din echipa lui, ce i-ar mai fi făcut!

Nu suporta beția, nici lipsa de disciplină, credea că munca și
ordinea sunt sfinte.

— Dom' șef, viața e scurtă, dacă o s-o tot duci așa, ce mai
pricepi din ea?

Ține sticla și zi: „Să-ți trăiască!”

N-auzi că mi-a născut nevasta un băiat?

Apoi căută în sacoșă, de unde își făcu apariția o altă
sticlă, plină cu vin de același fel.

— Pentru băiatul meu, ia o gură de vin!

Morocănos, inginerul îl refuză categoric.

“Listen, just leave me alone, will you!

I have so many cares, and you want me to party with you!”

He thought of the men he had been working with for
years. If this man had been one of them, he would have taught
him a lesson!

He could not stand drinking or lack of discipline: to him, work
and order were sacred.

“Hey, boss, life is so short: if you don't live it, you'll be
sorry!

Take the bottle and say: 'Here's to him!

My wife has just given me a boy!’

The man opened his bag and took out another bottle of
wine.

“To my son, drink to my son!”

The engineer refused flatly, sullenly.

That was whom they would expect him to run from.

It seemed to him that he had no more to run from than he had to run to.

If he ran, he would merely be fleeing one set of evil shadows for another just like them, since they were all of a kind throughout all the earth which he knew.

He could never escape them, no matter how much or how far he ran; it seemed to him that he now saw for the first time how it was that Yankees had managed to defeat them: the proud, the brave, the acknowledged and chosen best among them all. Maybe if he had gone to the war he would have discovered all these truths sooner.

But if he had discovered them sooner, what would he have done with his life since?

How could he have borne to remember what his life had been before?

[William Faulkner: "Wash"]

Deci de acest lucru se așteptau toți să dea el bir cu fugiții!

Din punctul lui de vedere, n-avea de ce să se teamă, dar nici să dea năvală de nerăbdare.

Nu voia să fugă de un pâlț de duhuri rele, pentru ca apoi să dea de altele: duhurile rele erau toate la fel pe întreg pământul.

De ele nu putea scăpa, oricât de tare sau de departe alerga. I se păru că în sfârșit înțelege cum fusese cu puțință să fie învinși de Yankei tocmai ei, cei mândri, cei viteji, cei prețuiți și cei mai buni dintre toți.

Dacă ar fi luptat în război, poate că ar fi descoperit mai devreme toate aceste adevăruri.

Însă, dacă le-ar fi descoperit mai curând, ce s-ar fi întâmplat cu viața lui după ce ar fi înțeles?

Cum ar fi îndurat amintirea vieții de dinainte de război?

Fata a răspuns ironic:

— Dacă doreai să ajung bine unde trebuie, nu mă aruncai din mașină ca pe un animal.

— Tu te-ai aruncat singură!

— Ce puteam face?

Când am intrat în pădure, te uitai la mine de parcă voiai să mă mănânci.

— Să te mănânc?

Nu cred.

Dar de uitat m-am uitat la tine, pentru că ușa nu se închidea bine și mi-era frică să nu cazi.

— Dacă erai om bun, de ce n-ai luat-o direct spre oraș?

— După ploaia de alaltăieri s-a făcut atâta noroi.

Mai bine un drum lung dar sigur.

După o pauză, îl privi curioasă și-l întrebă:

— De ce stai aici să îngheți?

Cine te pune?

— Te-am luat în mașină și trebuia să te aduc teafără acasă.

N-ar fi mai bine să urci înapoi?

The girl replied sarcastically:

"If you wanted me to get back safe, you wouldn't have thrown me out of the car as if I had been an animal!"

"You jumped out, it was your own choice!"

"What was I to do?"

When we entered the forest, you stared at me as if you were ready to eat me for dinner!"

"Eat you?"

Hardly.

I did look at you, indeed, because the car door wouldn't lock, and I was afraid you might fall out."

"A good man would have driven straight to town."

"The road was awfully muddy, because it had rained the day before.

I chose a longer, but safer road."

Both of them fell silent. She looked at him, trying to understand, and finally asked:

"What are you waiting for in this freezing weather?"

What do you want?"

"I have taken you in my car, and it is my duty to take you home all in one piece.

Hadn't you better get back into the car?"

It was strange that neither when it was over, nor a long time after, did he regret that night.
Nor, when he had seen that it was no use, that he did not possess in himself the power to move or to hold Judy, did he hate her.

He loved her and he would love her until the day he was too old for loving – but he could not have her.

So, he tasted the deep pain that is reserved only for the strong, just as he had tasted for a little while their deep happiness.

Then, the dream was gone.

Something had been taken from him.

Had he been younger, perhaps, he might have clung to it, he might have cried in despair and helplessness.

As things were, however, he could only shrug his shoulders.

He could not help the gesture.

That was all.

[F. Scott Fitzgerald: *Winter Dreams*]

Era straniu că, nici atunci când totul s-a terminat, și nici după ce a trecut multă vreme, el nu a regretat noaptea aceea. Și nu a urât-o pe Judy nici atunci când și-a dat seama că n-are rost, că nu e în puterea lui nici s-o tulbure, nici s-o păstreze.

O iubea, și avea s-o iubească până ce avea să fie prea bătrân pentru a mai cunoaște iubirea – dar ea nu avea să fie a lui niciodată.

Prin urmare, simți gustul suferinței profunde, pe care numai cei tari îl cunosc – tot așa cum împărțise cu ea, pentru o clipă, fericirea adevărată.

Visul pierise.

Îi fusese luat.

Dacă ar fi fost mai tânăr, poate că s-ar fi agățat de visul lui, ar fi plâns de disperare și pentru că nu putea face nimic.

Din păcate, tot ce putea el face acum era să ridice din umeri: așa stăteau lucrurile.

Era un gest involuntar.

Atât și nimic mai mult.

Uf!

Mai bine și-ar fi rupt piciorul decât să fi plecat de lângă ei! se gândea omul.

Bine însă că cel puțin acum știa unde sunt.

Avea să bată la poartă până ce s-a îndura cineva să-i deschidă.

Iar dacă nu l-ar fi lăsat să intre, s-ar fi rugat de ei să-l pună la un loc cu toți prizonierii, ca să împărtășească aceeași soartă.

Se repezi la poarta grea, de fier, și începu să bată.

Nu răspunse nimeni.

Doamne, chiar să nu mai fi rămas nimeni în viață înăuntru?

Și privea într-una spre poarta închisă.

În cele din urmă, de undeva, ca de la o mare distanță, se auzi o voce supărată de om bătrân:

— Cine ești?

Ce cauți?

Damn.

"I had better have had a leg broken, than have gone away from home and leave them!" the man thought.

At least now he knew where they were.

He was going to knock at the gate till someone opened it at last.

If they refused to let him in, he was determined to beg them to treat him as they treated the prisoners, he wanted to share the prisoners' fate.

He began knocking madly at the heavy iron gate.

No answer.

Goodness, could they all have died in there?

He stared wildly at the closed gate.

After the longest time, an angry old man's very remote voice was heard:

"Who is it?

And what do you want?"

As it was a holiday, he lay in bed for another hour.
He did not enjoy it until six, it was just bearable by making an effort but at six, he could not wait any more and every two minutes he would be shouting to his wife for the time.

She replied patiently that it was six, ten past six, twenty past six, but she sounded amused, which made him rather mad.
So he lay on his bed, scarcely moving or making a sound, wishing and willing the clock to move to one, but refusing to move until the time was up; for though his patience might break, his will never would.

On the other hand, sleeping being impossible, he realized that the mere closing of the eyes would be worthless.

Yet, if holidays were not different, they were wasted.

Era liber, așa că mai stătu o oră în pat.
Până la șase stătu ce stătu, deși fără nicio bucurie, ba chiar cu mare greutate. La șase nu mai avu răbdare să aștepte: din două în două minute, striga către nevastă-sa să-i spună ce oră este.

Ea îi răspundea răbdătoare că este șase, șase și zece, șase și douăzeci, dar avea un ton amuzat, care îl înfuria.

Ședea culcat, evitând să se miște ori să facă vreun zgomot, așteptând cu disperare să ajungă ceasul la ora unu, refuzând să se clintească până ce nu se face ora: cu răbdarea nu stătea el prea bine, dar voință avea și chiar îi prisosea.

I-ar fi fost imposibil să doarmă, și își dădea seama că n-ar fi avut nicio valoare dacă stătea cu ochii închiși doar de formă.

Dar ce să-i faci, dacă zilele libere nu erau altfel decât celelalte, se chema că sunt irosite.

Fata s-a uitat la șofer.

„De ce oare are privirea atât de aspră și fioroasă?

Ce nebunie am făcut!

Cum am putut să am încredere în el, să plec singură cu el?

Ăsta e un drum foarte aproape de casă, însă trece printr-o pădure și e foarte întuneric.

Cum de am avut încredere în omul ăsta străin, cu înfățișare atât de sălbatică?

Vai, mamă, spune-mi ce-o fi având de gând?

Ce bine ar fi să nu intre pe drumul ăsta întunecos.

Acum e aproape; oare o să intre pe el sau nu?”

Și pe acolo a intrat.

Fata s-a rezemat pe scaun și s-a hotărât să se prefacă.

Nu trebuia să lase să se vadă nimic din temerile ei; altfel era de rău.

Tânărul putea s-o sperie înadins dacă vedea că i-e frică.

Și dacă oprește mașina, ce să facă?

Să sară și să o ia la fugă.

The girl glanced at the driver.

“Why is his countenance so harsh and fierce?

How reckless I have been!

I shouldn’t have trusted him, I shouldn’t have accepted to drive alone with him in the car.

This road is not far from my house, but it crosses a forest, and it is very dark in there.

I shouldn’t have trusted a stranger, not one who looks so savage!

Oh, my God, who knows what is in his mind right now!

That is a very dark road, I hope he does not turn there.

He’s almost there now: I hope he does not turn.”

He turned.

The girl sat back in her seat and decided to pretend she did not care.

She told herself that she would get into trouble if she showed him she was afraid.

The young man might do something on purpose if he felt she was scared.

Suppose he stopped the car! What would she do?

Jump and run.

Volumul 5. Subiecte date la examenul de admitere 1974-1990.

55

Dar prea departe nu poate să ajungă, din cauza animalelor din pădure.

Mai degrabă să urce într-un copac.

E mai sigur.

That would not take her very far, though: there were dangerous animals in the forest.

Maybe she should climb up a tree.

That would be safer.

The helpless part of trying to do something about the situation was that she took such good care of herself. She was not a girl that could be “won.” She could protect herself by her wit and her charm.

Anyway, it was during the summer holidays that he had asked her to marry him.

She did not give him a definite answer, she said she would have to think about it, and the next day the town heard that she had gone away with a visitor from New York.

At the end of the month, she was reported to have come back, looking hardly worse and certainly older.

She was then seen at the station and then the train puff-puffed her out of the town’s eyes for ever.

Ea nu avea nevoie de ajutorul nimănui, ceea ce însemna că el nu putea face, de fapt, nimic pentru ea.

Nu era o fată pe care s-o „câștiga”.

Se apăra foarte bine singură, folosindu-se de inteligență și farmec.

Până la urmă, o ceruse de nevastă în vacanța de vară.

Nu i-a dat un răspuns clar, a spus că trebuie să se gândească, iar a doua zi s-a auzit în tot orașul că a plecat cu un vizitator din New York.

La sfârșitul lunii, s-a zvonit că s-a întors, și că nu părea afectată de întâmplare – doar că arăta mai bătrână decât atunci când plecase.

După aceea, a fost văzută la gară, de unde a luat-o trenul și a ascuns-o pe vecie de toți locuitorii orașului.

— Bag samă, zise el către Habacuc, că această piesă nu era aici, adineauri, când am întors capul...

— Eu unul nu știu, că n-am atins-o, se apără Habacuc.

— Trebuie s-o fi atins... că singură nu s-a ridicat de la locul ei ca să se mute aici, nu?

— O fi lunecat, cine știe cum... protestă iar Habacuc.
Că doar nu jucăm pe bani!

— Urât mi-o fost mie de când lumea de omul care nu joacă cinstit.

Când văd așa una, mă apucă un fel de scârbă și îmi vine să nu mai joc.

Vei face, dar, bunătatea să pui piesa la loc?

— Iaca o duc.

Da un om atât de meschin pot să jur că n-am mai întâlnit.

"Listen," he told Habacuc, "this chessman was not here a minute ago, when I turned my head..."

"Don't tell me, I never touched it," Habacuc replied defensively.

"Who else, then? It couldn't have moved all by itself, could it."

"It may have slipped, who knows..." Habacuc replied.

"And besides, we are not playing for money!"

"I hate it when someone doesn't play fair.

It makes me sick to see anyone cheat, and I just can't go on playing.

Now — move that chessman to where it was before, please."

"Fine, I will.

You're the meanest person I know."

Soames paused a moment in his march to lean over the railings.

A suitable spot for reminiscence, half-way between that house in Park Lane which had seen his birth and his parents' deaths, and the little house in Montpellier Square where thirty-five years ago he had enjoyed his first edition of matrimony.

Now, after twenty years of his second edition, that old tragedy seemed to him like a previous existence—which had ended when Fleur was born in place of the son he had hoped for.

For many years he had ceased regretting, even vaguely, the son who had not been born: Fleur filled the bill in his heart.

After all, she bore his name, and he was not looking forward at all to the time when she would change it.

Indeed, if he ever thought of such a calamity, it was seasoned by the vague feeling that he could make her rich enough to purchase perhaps and extinguish the name of the fellow who married her—why not, since, as it seemed, women were equal to men nowadays?

[John Galsworthy: *The Forsyte Saga*]

Pe stradă, Soames se opri o clipă, și se aplecă peste balustrada unei case.

Era un loc prielnic amintirii, la jumătatea drumului dintre casa din Park Lane, unde se născuse el și unde muriseră părinții lui, și căsuța din Montpellier Square, unde cu treizeci și cinci de ani în urmă, trăise alături de prima lui nevastă.

Acum, după douăzeci de ani de când se însurase a doua oară, vechea nefericire parcă ținea de o altă viață—care se încheiase în clipa când se născuse Fleur, în locul fiului pe care sperase că-l va avea cândva.

De foarte multă vreme nu mai regreta câtuși de puțin că nu are un băiat: Fleur îi umplea sufletul.

La urma urmei, Fleur îi purta numele, și nu era deloc nerăbdător să vină momentul când numele ei urma să se schimbe.

Se gândea la acest lucru ca la o calamitate, dar nădăjduia în sufletul lui că o va putea face atât de bogată încât să cumpere, poate, și să anihileze numele celui care se va însura cu ea—de ce nu? Nu erau acum femeile egale cu bărbații?

—Spune-mi ceva despre dumneata! Eu vorbesc, vorbesc, mi-e rușine cât am vorbit. Nu știi nimic despre dumneata.

Dacă nu știa, de ce voise s-o cunoască? De ce o invitase la plimbare? Cristina își dădea seama că dacă în facultate o iubise discret și tăcut Anton, nu era pentru frumusețea ei. Anton o cunoscuse bine, și ea știa că sensibilitatea ei, poate chiar mica ei inteligență pot cuceri pe cineva. Dar un om care o vedea numai pentru ce s-ar fi interesat de ea?

Când îi plăcuse ei cineva, nu izbutise să cucerească acel om și nici nu încercase. Se închidea în ea cu sfială și spaimă, iar mutra ei, eh, mutra ei nu era pocită, dar nici frumoasă. Era oarecare, puțin ștearsă, puțin nesigură. „Fata mea are o privire adâncă!” —nici bietul tata nu putea spune mai mult.

“Tell me something about yourself! I am ashamed of how much I have been talking. And I hardly know anything about you.”

If that was true, why exactly had he wanted to meet her? Why had he asked her to go for a walk with him? Cristina knew very well that, when they had been students, Anton had loved her secretly, without words, and it had not been for her beauty. Anton had known her well, and she was well aware that her sensibility and her intelligence, modest as it was, could win a man. But this man had no idea who she was, so why was he interested in her?

When she had liked someone, that man had not been attracted to her, and she had not even tried to win him. Most of the time she was an introvert: she was shy and fearful. Besides, her face — well — her face was not ugly, but it was not beautiful either. It was a common face: the face of a girl rarely noticed and rather unsure of herself. “My daughter has deep eyes!” — not even her father could find better words than this.

It was a very hot day, and the road was terribly dusty, and before Hans had reached the sixth milestone he was so tired that he had to sit down and rest. However, he went on bravely, and at last he reached the market.

After he had waited there for some time, he sold his stuff for a very good price, and then returned home at once, for he was afraid that, if he stopped too late, he might meet some thieves on the way.

"It has certainly been a hard day," said little Hans to himself as he was going to bed, "but I am glad I did not refuse the Miller, for he is my best friend, and, besides, he is going to give me a helping hand."

When the latter came on the following morning, Hans was still in bed.

"Upon my word," said the Miller, "you are very lazy. Considering that I'm going to assist you, you might work harder, really."

[Oscar Wilde: „The Devoted Friend”]

Era o zi foarte caldă, iar drumul era plin de praf. După șase mile, Hans era atât de ostenit încât a trebuit să șadă și să se odihnească.

Dar nu se dădu bătut, și ajunse la piață în cele din urmă.

După ce a zăbovit acolo o vreme, a vândut marfa pentru un preț foarte bun, iar apoi s-a întors acasă în grabă, pentru că se temea că, dacă făcea un popas, l-ar fi putut ataca hoții noaptea pe drum.

— Ce zi grea a fost astăzi, își spuse micul Hans pe când se pregătea de culcare, dar îmi pare bine că nu l-am refuzat pe Morar, pentru că este cel mai bun prieten al meu, și, în plus, o să mă ajute și el pe mine.

Când veni Morarul la el a doua zi de dimineață, Hans era încă în pat.

— Măi, da' leneș mai ești, zise Morarul.
Dat fiind că am să te ajut și eu pe tine, ar trebui să muncești mai mult, zău așa.

— Allllooo! zbiera el.

Nu s-aude.

Nu s-aude nimic.

Tu mă auzi?

Vorbești?

— Da, făcea Chiril, desigur... silindu-se să fie calm și luând tonul unei conversații firești.

— Du-te neapărat să vezi... în piață... acolo...

E istoric...

Mi-a spus vărul tău.

Chiril termină indiferent:

— Bine, Harry, s-a făcut.

Îți dau un telefon mai pe seară.

Să trăiești.

Te duci în oraș deseară?

— Nu mă duc, domnule, nicăieri.

Nu-mi arde de dus nicăieri, unde să mă duc?

Treci pe la mine pe la 6, neapărat.

Avem de vorbit.

Auzi?

Toate astea trebuie discutate agale...

“Hellooooo! he was yelling.

I can’t hear you.

I hear nothing.

Can you hear me?

Are you speaking?”

“I am,” Chiril was saying, “of course I am...” he repeated, trying to keep calm and speak like a normal person.

“You must go see... in the square... there...

It’s important...

Your cousin told me.”

Chiril ended the conversation with indifference:

“All right, Harry, I will.

I’ll call you up tonight.

Take care.

Are you going out tonight?”

“I am not going anywhere!

I have more important things on my mind!

Come see me around six, by all means.

We must talk.

D’you hear?

We must talk things over...”

Then I saw that she was gone.
She had vanished as if she had wrapped herself in layers of
morning light and become as gauzy as they.
I thought I could hear her feet running.
In a frenzy of anxiety I began to run after her.
As I came along the faintly glowing birches and I heard the
crunching sound of my steps in the dry leaves I seemed to see
the fleeing figure somewhere in front of me.
The form of the summer-house materialized among the trees
and I had reached the door of it almost before I realized that
she must have entered, recalled seeing her or seeming to see
her entering.
I came up against the door in a rush.
I was excited, startled by her sudden flight.

[Iris Murdoch: *The Italian Girl*]

Atunci mi-am dat seama că ea nu mai este cu mine.
Dispăruse de parcă se învelise în lumina zilei, ca în mai multe
straturi de voal.
Mi s-a părut că îi aud pașii în fugă.
Am alergat după ea, înnebunit de spaimă.
Strivind frunzele uscate sub tălpi, m-am apropiat de
mestecenii cu scoarță de lumină, și mi s-a părut că văd înainte
o siluetă ce se îndepărta cu repeziciune.
Dintre copaci a apărut foișorul de vară, la ușa căruia am ajuns
cu foarte puțin înainte să mă gândesc că probabil ea a intrat
înăuntru, înainte să mi se pară că aş fi văzut-o, că mi-aduc
aminte că am văzut-o intrând.
M-am oprit din năvală chiar în prag.
Eram tulburat, înfiorat de fuga ei neașteptată.

Acuma, după niște sfaturi ale soției dlui Vasiliu și după învățătura lui domnu' Toma, îi rămânea să mai facă un drum până la Borca—să întrebe pe cale, ș-acolo, încă o dată, dacă Lipan n-a fost zărit cumva întorcându-se din Stânișoara. Dumnealui, domnu' Toma, nu l-a văzut. Dacă s-ar fi întors, n-ar fi lipsit a face la crâșmă un popas.

Cine-a făcut o dată popas într-un loc și a găsit că-i bun acel popas—apoi se abate ș-a doua oară. Chiar dacă nu i-i foame, poate i-i sete. Dacă nu-l aduce nici foamea nici setea—vine din prietenie.

Nechifor Lipan a trecut o dată. Domnu' Toma l-a văzut ducându-se călare între ceilalți doi munteni. Înapoi, venind cu fața, nu s-a mai arătat.

[Mihail Sadoveanu: *Baltagul*]

She had followed the advice of Mr Vasiliu's wife, and she had done as Mr Toma had told her, and now all that was left for her to do was to go all the way to Borca, in order to ask there too if anybody had seen Lipan return from Stânișoara. Mr Toma had not seen him. Had he returned, he most certainly would have stopped at the pub. Once you have stopped at some place on your journey, and liked it there, you are sure to go to that place again. Either to eat or to drink. If you are not prompted by hunger or thirst, then you will want to meet friends. Nechifor Lipan went to that pub once. Mr Toma saw him riding off between two men from Muntenia. He never saw Lipan riding with his face towards him, coming back from that trip.

After the young woman in orange had passed her, she wondered dully where she had been going, where she hurried so.

Her urgency had cut like a knife through the opaque twilight, and her dress had been curiously brilliant in the drained-out colourlessness of the evening.

The chief impression of her passing had been a rustling and a rushing sound, and, though she had not passed in an imponderable moment, there had been an effect of speed about her forehead and blown-back hair.

She left a coolness of displaced air, like the single gesture of a fan.

She had taken form out of the darkness of the stairway, simultaneously emerging and descending.

At its foot there had been a sort of hesitancy – a gesture of return; then she had rushed forth with a force that had made her almost luminous.

She had vanished round the corner of the terrace, one could not say how long ago.

Rupert would feel the wind of her movement, she might brush against him as she passed.

[Elizabeth Bowen: *Collected Stories*]

După ce trecu pe lângă ea tânăra în portocaliu, ea se întreabă într-o doară oare unde se ducea aceasta, unde se grăbea.

Graba ei sfâșiască ca un cuțit amurgul opac, iar rochia ei fusese ca o lumină stranie în seara care înghițea lent toate culorile.

Rămăsese din trecerea ei sunetul foșnind a grabă, și, cu toate că fuga fetei fusese mai mult decât o clipă imponderabilă, ea își simțea fruntea răcorită de iuțea aceea care îi suflase prin păr.

Fata lăsase în urmă răcoarea aerului împins de vânt, așa cum simți doar jumătate din mișcarea unui evantai.

Se întrupase din întunericul scării, și păruse că se desprinde din negură și în același timp coboară în ea.

La baza scării, fata șovăise, dăduse parcă să se întoarcă, după care se aruncase înainte cu o putere care aproape că o făcuse să fie una cu lumina.

Se pierduse după colțul terasei, dar momentul când se întâmplase trecerea nu putea fi fixat în timp.

Se gândi că Rupert avea să simtă și el trecerea fetei ca pe o suflare de vânt: poate că-l va atinge fulgerător în trecerea ei.

Așa cum ghicise Ștefan, Ileana nu-l întâlnise pe Partenie.

Îi citise în timpul verii câteva cărți și, reîntoarsă la București, încercase să-l cunoască.

Se hotărâse, brusc, într-o dimineață, și-l chemase la telefon.

Partenie nu era acasă.

„Cine întreabă?”

Era un glas de femeie; i se păru puțin cam aspru.

„O admiratoare,” răspunse Ileana.

„Încercați altădată...”

E bine păzit, își spuse Ileana așezând receptorul.

Dar mai târziu își aminti că Partenie nu e căsătorit și nici măcar nu i se cunoștea o legătură.

Aflase, dimpotrivă, că e văzut întotdeauna cu altă femeie.

Își căuta partenera ideală, i se spusese odată, cu un zâmbet plin de subînțelesuri.

Era la cina lui Stavropoulos.

As Ștefan had suspected, Ileana had never met Partenie.

During that summer, she had read a few of his books, and, when she had come back to Bucharest, she had tried to make his acquaintance.

She had made up her mind abruptly one morning, and had called him up.

Partenie was out.

“Who’s calling?”

It was a woman’s voice: Ileana found it rather harsh.

“A fan,” Ileana answered.

“Try again...”

Somebody is keeping an eye on him.

Later on, she remembered that Partenie was not married, and he didn’t seem to go steady with anyone, either.

Quite the opposite: she had been told he was seen with another woman every time.

Someone had once told her: He is looking for the ideal partner. And he had added: You know what I mean.

It had happened at Stavropoulos’ literary society.

„Trebuie să le facem o vizită, îi spuse Alice.
E și nepotul lor acolo, cel care a studiat la Paris.”
„Își caută partenera ideală, dacă înțelegeți ce vreau să spun,”
repetase magistratul, prelungindu-și zâmbetul.

[Mircea Eliade: *Noaptea de Sânziene*]

“We must pay them a visit,” Alice said.
“His nephew is with him: the one who studied in Paris.”
“He is looking for the ideal partner, if you see what I
mean,” the magistrate had repeated, smiling broadly.

You expect something from me too, don't you?

It's like that nowadays.

People assume they own part of you, no matter how little they know you; while if you are careless enough to write a book, this puts your bank account, your medical records, and your marriage irrevocably into the public domain.

Flaubert disapproved.

"The artist must manage to make posterity believe that he never existed."

For the religious, death destroys the body and liberates the spirit; for the artist, death destroys the personality and liberates the work.

That's the theory, anyway.

Of course, it frequently goes wrong.

Look what happened to Flaubert: a century after his death, Sartre, like some desperate lifeguard, spent ten years beating on his chest and blowing into his mouth; ten years trying to bring him back to consciousness, just so that he could sit him up on the sands and tell him exactly what he thought of him.

[Julian Barnes: *Flaubert's Parrot*]

Și tu aștepti ceva de la mine, precis.

Așa e în ziua de azi.

Toți se poartă ca și cum o parte din tine ar fi a lor, chiar dacă abia te cunosc. Iar dacă ai comis neglijența să scrii o carte, contul tău bancar, fișele medicale, căsătoria, toate intră irevocabil în domeniul public.

Flaubert nu era de acord cu acest lucru.

„Artistul trebuie să-i facă pe cei care se nasc după el să creadă că nu a existat niciodată.”

Pentru credincioși, moartea distruge corpul și eliberează spiritul. În ce-l privește, însă, pe artist, moartea distruge personalitatea și eliberează opera.

Sau, cel puțin, asta e teoria.

Sigur că, adesea, ea nu se aplică.

Așa cum s-a întâmplat în cazul lui Flaubert însuși. La o sută de ani după moartea lui, Sartre, ca un salvamar disperat, a petrecut zece ani apăsându-i toracele și făcându-i respirație gură la gură: zece ani a încercat să-l resusciteze, doar ca să-l așeze pe plajă și să-i poată spune exact ce crede despre el.

Antipa iese, Clem se așază pe scaun, a scăpat de o grijă rea.

Își scoate batista din buzunar, acum își poate șterge în voie degetele.

Le bagă în gură și le șterge apoi cu batista.

Nu spunea oare domnul Onu ieri: ce băiat manierat și distins e domnu' Antipa?

Sărind într-un picior, Clem ajunge la ușă.

Privește în urma lui Antipa.

Tot așa, în vremurile de demult, privea sluga credincioasă în urma stăpânului.

— Domnu' Antipa, strigă el.

Antipa se întoarce, este pe stradă în umbra zidului, zâmbește cu nepăsare și bunăvoință.

— V-am pregătit o surpriză, mâine dimineată, nu uitați.

Un biet om de treabă, gândește Antipa, îi place să mă vadă mulțumit, asta îmi face bine, sigur e vorba de un fleac, vreun pachet de țigări americane sau grecești... Mâna lui se ridică, în gest prietenesc spre Clem, care pare stăpânit de o mare bucurie.

[George Bălăiță: *Lumea în două zile*]

Antipa goes out. Clem sits down, as if a big load had been taken off his chest.

He takes a handkerchief out of his pocket. Now he can wipe his fingers at ease.

He licks them, and then wipes them with the handkerchief.

Onu was right yesterday: Mr Antipa is so well-mannered — a true aristocrat.

Jumping on one foot, Clem reaches the door.

He gazes at Antipa going away.

Just like a faithful servant left behind his master, of old.

“Mr Antipa,” he shouts.

Antipa looks back. He is out in the street, in the shade of a wall. He smiles kindly, indifferently.

“There will be a surprise for you tomorrow morning. From me. Do not forget.”

Antipa thinks to himself: A decent fellow, poor Clem. He likes to see me pleased. It does me good. It must be some small thing, a pack of American or Greek cigarettes... His friendly hand waves to Clem, and the latter looks overjoyed.

Volumul 5. Subiecte date la examenul de admitere 1974-1990.

69

Învățați inteligent.

Metoda Lidia Vianu
în 7 volume
Smile and Learn !

Învățați gramatică.

Învățați inteligent
Învățați gramatică

CONTEMPORARY
LITERATURE PRESS

Universitatea din București

<https://editura.mttlc.ro/>

Link comun: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-7-volume.html>

Volumul 1: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-1.html>

Volumul 2: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-2.html>

Volumul 3: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-3.html>

Volumul 4: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-4.html>

Volumul 5: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-5.html>

Volumul 6: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-6.html>

Volumul 7: <https://editura.mttlc.ro/metoda-lidia-vianu-volumul-7.html>